

Goeiedag! Wat fijn dat jullie even verpozen zo dicht bij mij. Ik ben maar een eenvoudige, doodgewone eikenboom, maar ook een stille getuige van zo veel leuke maar ook heel onaangename gebeurtenissen. Waar is de tijd? Heel lang geleden werd ik hier als babyboompje in de aarde gestopt door twee voorzichtige handen en zachtjes vastgedrukt door twee grote voeten en daar stond ik dan... netjes te kijken bij de vaart. Ik had me geen betere plaats kunnen bedenken. Wat hier allemaal te zien en te beleven was en nog altijd is... het is niet te geloven.

Toen mijn stam nog maar goed een pols dik was, kwam er meer en meer leven hier op 't Cementfabriek, waarmee men niet alleen de fabriek bedoelde, maar ook de huizen en de mensen eromheen. Ja, ze kwamen van heinde en verre, de arbeiders, om hier in de fabriek te komen werken. Zo kwamen zij vanuit Lichtaart en Tielen, van Zandhoven en Zoersel, te voet door de hei; één, twee of drie uren 's morgens en 's avonds de hele weg terug naar huis. Met de tijd werden er rondom de fabriek huizen gebouwd en velen kwamen hier wonen. De Kwikstraat, de Eikendreef en de Rij ontstonden. Toen werden hier bij de vaart, tussen de fabriek en het Sas, een kerk en een school gebouwd. De Meir, hier vlak bij u, ontstond met winkels, een bakker, een smid, een schrijnwerker, een fietsenmaker en een heleboel kroegen. De mensen begonnen zich te verenigen en zo kwamen er een fanfare, een toneelkring, een koor, een voetbalploeg, een boerenbond, een boerinnenbond en een studentenbond. Ze vierden samen feest en ze luisterden samen naar de doodsklok en dan ging de naam stil van mond tot mond.

Ja, ik heb dit allemaal meegemaakt en zien groeien. Ik heb de mensen gadegeslagen en mijn blaadjes trilden dan vaak van de deugd die ik hieraan beleefde. Tijdens de warme zomerdagen lagen de bengels hier op de dijk langs de vaart en ze doken dan vanop de kant het water in en joelden het uit van de pret. Op een keer zijn al mijn blaadjes recht op mijn takken komen staan, want toen er een schip kwam aangevaren, dook één van die bengels het water in en die zwom helemaal onder het schip door om dan aan de andere kant weer boven te komen. Als ik hieraan terugdenk, sta ik hier nog te trillen op mijn wortels. Het was Klein Kejke geweest, die deugniet! Klein Kejke was zijn bijnaam, zoals hier zovelen op 't Cementfabriek een bijnaam hebben. Dan wil ik ook nog vertellen over de Snoek. Was me dat een rare kerel. Hij woonde hier vlakbij en was niet vies van stropen en wanneer hij geldgebrek had, durfde hij zich ook wel eens op het dievenpad te begeven. Op een keer kreeg hij de gendarmen op bezoek, omdat hij weer iets mispeuterd had. De Snoek wist aan de gendarmen te ontsnappen en hij vluchtte richting vaart, sprong het water in en zwom naar de overkant. De gendarmen stonden verwonderd en verslagen vanop de dijk te kijken hoe "de Snoek" er aan de andere kant weer uitkroop. Zo is hij aan de bijnaam van de Snoek gekomen. Over bijnamen gesproken... Bijna iedereen had hier een bijnaam. Ik zal er eens een paar opnoemen: de Lik, de Sup, de Puut, de Puist, den Tjeng, de Leut, 't Knotske, den Tuffer en ik kan er nog veel meer opnoemen.

Wat ik ook altijd zo leuk gevonden heb, is het wekelijks bezoek van de mosselsloep tijdens het mosselseizoen. Elke week kwam er dan een vrouwtje in een sloep de vaart afgevaren en ze meerde hier vlakbij aan. Van overal zag ik dan de mensen met een emmer komen aandraven om bij het vrouwtje mosselen te kopen. 's Avonds was de lucht hier dan gevuld met de heerlijke geur van klaargemaakte mosselen.

Weet je, elke keer ik vertel over de mensen hier voel ik me weemoedig worden. Ik heb zo veel mensen gekend en van al zo veel mensen afscheid moeten nemen. Ik heb altijd zo veel

gehouden van de mensen hier. Soms ging het er wel eens ruw aan toe, maar ze waren zo goed van hart en altijd bereid om voor elkaar op te komen en mekaar te helpen.

Iemand die ik heel goed gekend heb, is Lowieke Van den Bergh. Misschien zegt die naam u niets, maar wanneer ik zeg "Aster Berkhof", zal er zeker een belletje gaan rinkelen. Hij is een beroemd schrijver geworden, die meer dan honderd boeken geschreven heeft. Ik heb Lowieke gekend van toen hij nog een kleuter was en hier rechtover mij woonde samen met zijn ouders en zijn twee broers en twee zussen. Hoe dikwijls heeft Lowie, toen hij een jongeling geworden was, zijn stoel tegen mijn stam neergezet. Of zat hij hier gewoon met zijn rug tegen mij aan. Hij zat hier te studeren of te lezen of gewoon te mijmeren over ik weet niet wat. Maar weet je, een paar jaar geleden heeft Lowie mij nog een bezoek gebracht. Hij heeft mij toen nog eens een dikke knuffel gegeven en ik heb heel goed gevoeld toen wat ik voor hem altijd betekend heb en dat heeft me zoveel deugd gedaan dat mijn blaadjes een week langer aan mijn takken zijn blijven hangen in de herfst die er later aankwam.

Zo, lieve mensen, ik zou nog uren kunnen vertellen, maar jullie moeten zeker verder op weg. Toch zou ik willen vragen om mij voor je weggaat eens even aan te raken. Een dikke knuffel mag ook, hoor! Weet je, mijn blaadjes...